

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 73.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392397872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

forbi. Men det hørte vel sagtens til en Skole. Derimod var de store, blå Kort, der hang på Væggene ligesom i Faders Kontor, så hjemlige, at Tårerne steg ham i Øjnene. Og det var altså de Dreng, han skulde have til Venner i Steden for Alf og Anton — ja, de var aldeles, som han havde tænkt sig! tykke, rød-kindede, med alt Håret skrabet af — og dumme var de — hør bare, om de kunde svare rigtigt på et eneste af Mester Linnés Spørgsmål, endda de var så lette — alt det havde han og Anton lært for længe siden hjemme hos Moder.

Ak hjemme — nu skinnede Solen ind i Dagligstuen. Hvor Moder og Søster sad og syede, Pjusk kvidrede i sit forgyldte Bur, og Ane skramlede ude i Køkkenet. Hvorfor måtte han dog ikke være dér mere? det var jo dér, han hørte til, og ene dér, han kunde være lykkelig — hvad skulde han dog her efter, når Stuerne stedse stod og ventede ham? Hvorfor kunde han ikke rejse sig og løbe bort fra dette fremmede Sted?

I det samme brød Solen i en bred, gylden Strøm ind gennem Ruderne og hen over Drengenes Hoveder. Mester Linné så hastigt op, han slog uvilkårlig ud med Hånden, som vilde han hilse Solen velkommen — men Tue sad og stirrede lige ind i Solskinnet, ti dér henne ved Vinduet sad en Dreng, han ikke før havde set — han følte sit Hjærte banke og Rødmen stige i Kinderne — så smuk den Dreng dog var — et Brus af brune Krøller gnistrede om hans løftede Hoved og kastede en blånende Skygge over hans rene Pande og bronccgyldne Hud, to frejdigt smilende, blå Øjne så op i Solstrimens dansende Støvmillioner. Der var bleven ganske stille i Stuen, og med Undren hørte Tue hin gyldne Strengelæg tone i sit Indre, ligesom den Dag han kom op fra sit Sygeleje og så, at det var blevet Sommer.

Pludselig sluktes Sollyset, Skyerne fløj atter forbi derude, og det skumrede atter i Stuen — der gik